

JÁNOS EVANGÉLIUMA 20-21.

A hét első napján, korán reggel, amikor még sötét volt, a magdalai Mária odament a sírhoz, és látta, hogy a kő el van véve a sírbolt elől.

Elfutott tehát, elment Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és így szólt hozzájuk: „Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hova tették!”

A többi evangélium szerint Mária más asszonyokkal együtt érkezett a sírhoz. Nem kell ellentmondásra gyanakodnunk, és azt sem kell gondolnunk, hogy Mária talán egyedül jöhetett. János azért említi csak Máriát, mert ő volt az, aki János és Péter házához rohant a sírtól. Figyeljük meg, hogy mit mond Mária, amikor meghozza a hírt: „...nem tudjuk, hová tették!”, a többes szám egyértelműen arra utal, hogy a többi asszony is ott volt vele, ahogy ezt a többi evangélium le is írja.

Az evangéliumok különbözőképpen mutatják be a feltámadás reggelének eseményeit, de ezeket könnyen összhangba lehet hozni egymással. Egyesek viszont megoldhatatlan ellentmondásokat látnak ezekben, a Biblia kritikusai nagyon szeretik hangsúlyozni a egyes leírások közötti különbségeket. Ez a tény egyáltalán nem azt bizonyítja, hogy a Biblia nem Isten szava, sokkal inkább alátámasztja azt, hogy az írók nem beszéltek össze annak érdekében, hogy a történeteiket előre meghatározott módon adják közre. Ha minden történet és részlet pontosan megegyezne, akkor ez lenne a legerősebb indok arra, hogy a történetek leírásának előre történő megbeszélésére gyanakodjanak. Mivel azonban mindezeket különböző nézőpontokból írják le, ezért a megtervezés ki van zárva.

Elindult tehát Péter és a másik tanítvány, és elmentek a sírhoz.

Mária minden kétséget kizáróan János otthonában volt, amikor a magdalai Mária megérkezett a hírrel, mert az előző fejezet szerint János a saját házába fogadta.

Együtt futott a kettő, de a másik tanítvány előrefutott, gyorsabban, mint Péter, és elsőnek ért a sírhoz.

Nem tudom, hogy miért volt szükség arra, hogy ezt is közbevesse János - lehet, hogy egy kicsit szeretett büszkélkedni. Kétségtelen viszont, hogy mivel fiatalabb volt, mint Péter, így hamarabb érhetett a sírhoz.

Előrehajolt, és látta, hogy ott fekszenek a lepedők, de mégsem ment be.

Nyomában megérkezett Simon Péter is, bement a sírba, és látta, hogy a leplek ott fekszenek,...

A görög mondatszerkesztés arra utal, hogy azok a leplek, amelyeket Jézus köré tekertek, körkörös elrendezésben heverték ott, mintha még mindig egy test köré lettek volna tekerve.

...és hogy az a kendő, amely a fején volt, nem a lepleknél fekszik, hanem külön összegöngyölítve, egy másik helyen.

A Torinóban megtalált halotti lepelt sokan Jézusénak tulajdonítják, de én ezt nehezen tudom elhinni, mert János evangéliuma szerint ez a kendő össze volt hajtva külön egy másik helyen. A torinói lepel viszont egy darabban van, amely magát a fejkendőt is magába foglalja.

Úgy gondolom, hogy Isten szándékosan engedte meg, hogy Jézus szolgálatának és életének minden emléke elvesszen az évek során, mert ismeri az ember azon hajlamát, hogy egy-egy tárgyat ereklyeként kezdjen imádni. Isten nem akarja, hogy tárgyakat imádjunk, hanem Őt.

Az Antiókiában megtalált ezüst kehely eredetiségét is megkérdőjelezem, amelyről azt állítják, hogy a tanítványok abból ittak az utolsó vacsora alkalmával. Éveken keresztül a keresztről származó darabokkal kereskedtek. Mindezt kb. a 400-as évek körül kezdték árulni, végül már annyi fadarabkát adtak el, hogy azokat összerakva, egy igen méretes házat is fel lehetett volna építeni. Amikor valaki erre rájött, az egyház kifejlesztette a kereszt csodálatos szaporodásának dogmáját, hogy tovább folytathassa az eladásokat. E tan szerint, amikor egy darabot kiszakítottak a keresztből, akkor azonnal egy újabb keletkezett a helyén.

Tragikus, hogy az embereknek olyan nehéz a láthatatlan Istent imádni, hogy mindig egy tárgyra van szükségük, amely igen könnyen válik bálványá. Ezt tiltja a Szentírás, de az ember hajlamos a bálványimádásra. Az Úr szándékosan hagyta elveszni a Jézusra utaló dolgokat, hogy megóvjon minket a bálványimádástól.

Amikor valaki egy tárgyat kezd imádni, mindig két dolgot árul el magáról: egyrészt, hogy elvesztette az Isten jelenlétébe és erejébe vetett hitét; másrészt pedig vágyik visszaemlékezni arra, amit Isten tett, és ezért egy emlékeztető eszközre van szüksége. Minden bálványimádás lelki megtapasztalások leépülésére mutat rá.

Akkor bement a másik tanítvány is, aki elsőnek ért a sírhoz, és látott, és hitt.

János a saját hitéről tesz itt tanúbizonyságot, mert amint meglátta az üres sírt, azonnal rájött, hogy Jézusnak fel kellett támadnia.

*Még nem értették ugyanis az Írást, hogy fel kell támadnia a halottak közül.
A tanítványok ezután hazamentek.*

Biztosan visszamentek, hogy elmondják Máriának, Jézus anyjának, hogy mit láttak. Számomra érdekes, hogy „*még nem értették ugyanis az Írást*”, pedig Jézus megmondta már nekik, hogy fel fog támadni a harmadik napon; mégsem fogták fel ezt a maga teljességében.

Mária pedig a sírbolton kívül állt és sírt.

János és Péter tehát megérkeztek a sírhoz, bementek, meglátták az ott heverő lepleket, és visszamentek János házához. Mária - miután elmondta nekik, hogy üres a sír - visszament a sírhoz, és a sír előtt sírdogált, majd behajolt a sírboltba.

*Amint ott sírt, behajolt a sírboltba,
és látta, hogy két angyal ül ott fehérben, ahol előbb Jézus teste feküdt; az egyik fejtől, a másik meg lábtól.*

Azok így szóltak hozzá: „Asszony, miért sírsz?” Ő ezt felelte nekik: „Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették.”

Amikor ezt mondta, hátrafordult, és látta, hogy Jézus ott áll, de nem ismerte fel, hogy Jézus az.

Érdekes, hogy Máriát egyáltalán nem érdekelték az angyalok - az a két személy, aki ott ült fehérben és megkérdezték tőle, hogy miért sír. Hogyan reagálnál arra, ha angyalokat látnál? Biztos vagyok benne, hogy mindnyájan le lennének nyűgözve. Amikor azonban a szívünk Jézusra vágyik, akkor még az angyalok sem elégíthetik ki a bennünk levő sóvárgást.

Mária elfordult az angyaloktól, mert nem érdekelték őt - Jézust kereste. Érdekes, hogy a feltámadott Jézust sokan igen nehezen ismerték fel: az emmausi úton Jézus együtt ment két tanítvánnyal egy darabig, mégsem ismerték fel Őt. *„Látásukat azonban valami akadályozta és nem ismerték fel őt”* – írja ezzel kapcsolatban Lukács, ami arra utal, hogy bizonyos lelki vakság szállta meg őket - Isten akadályozta meg, hogy Jézust felismerhessék. Csak a kenyér megtöréséről és valószínűleg a kezén levő sebekről ismerték fel,.

János evangéliumának következő fejezetében, amikor Jézus a halakat készítette a tengerparton, János azt írja, hogy *„A tanítványok közül azonban senki sem merte őt megkérdezni: ki vagy te?”* Ez arra utal, hogy Jézus teste más volt a feltámadás után, mint előtte, és ezért nehezen lehetett felismerni.

Mária sem ismerte fel Őt; azt gondolta, hogy a kertész. Mivel már sokat sírt, az is lehetséges, hogy a szemében levő könnyek is elhomályosították a látását. Igaz, hogy nem ismerte fel Jézus külső megjelenését, de a hangját igen.

Jézus így szólt hozzá: „Asszony, miért sírsz? Kit keresel?”

Egyik este a TV-ben valaki azt mondta, hogy Jézus földi teste korlátozta abban, hogy mindenről tudjon, ezért olyan kérdéseket tett fel, amelyekre nem tudta a válaszokat. A Biblia azt mondja, hogy *„mindent vizsgáljatok meg: a jót tartsátok meg”*. Nagyon közel áll egy ilyen kijelentés az istenkáromláshoz. Gondoljátok, hogy Jézus azért tette fel a kérdést Máriának, mert nem tudta a választ? Dehogynem tudta!

Különböző tanítási módszerekben gyakran használják a kérdésfeltevést. Nem azért, hogy a tanár megtudja a helyes választ a tanítványoktól, hanem azért, hogy a tanítványok rájöjjenek arra, amit maguk is tudnak, és ezt ki is tudják fejezni. Azért kérdeznak a tanárok, hogy a tanítványok kezdjenek el gondolkodni, mert egyébként hajlamosak ellustulni.

Hallottam egy kisfiú történetét, aki hazament az óvodából, és az anyukája megkérdezte tőle: „Na, milyen volt az első nap?” – „Szörnyű, soha többé nem akarok visszamenni oda! Az óvónéni a világ legbutább embere!” – „Miért mondod ezt?” – „Mert egész nap csak kérdezett minket. Semmit sem tud. Még azt is megkérdezte, hogy mennyi egy meg egy!”

Nagy hiba azt állítani, hogy Jézus azért kérdezett, mert nem tudta a válaszokat. Ez teljesen bibliaellenes, mert János azt írja, hogy *„Jézus azonban nem bízta magát rájuk, mert ismerte mindnyájukat, és nem volt szüksége arra, hogy bárki tanúskodjék az emberről, mert ő maga is tudta, hogy mi lakik az emberben.”* Amikor Jézus harmadszor kérdezte meg Pétertől, hogy: *„Simon, szeretsz-e engem?”* Péter azt válaszolta, hogy *„Uram, te mindent tudsz.”* Péter felismerte, hogy Jézus nem azért kérdezett, mert nem tudta a választ, hanem azért, hogy Péter okuljon a kérdésből.

Amikor Jézus azt kérdezte Máriától: *„Asszony, miért sírsz? Kit keresel?”*, akkor Ő pontosan tudta, hogy Mária miért sír és kit keres.

Ő azt gondolta, hogy a kertész az, ezért így szól hozzá: „Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hova tetted, és én elhozom.”

Ebből a szeretet erejét láthatjuk. Szerintem Jézus egy igen megtermett ember lehetett földi testében, és egy élettelen testet igen nehéz megemelni. Gondolom, hogy Mária nem lehetett olyan erős fizikumú, de mégis azt mondja, hogy el fogja Jézus testét vinni, ha megtudja, hogy hová tették. Abban is biztos vagyok, hogy képes lett volna erre, mert szeretetének ereje hatalmas volt.

Jézus nevén szólította: „Mária!”

Sok Mária volt, aki Jézust követte. Ott volt az anyja, aztán a másik Mária, akit a keresztnél említenek, aztán a magdalai Mária. Mivel ilyen sokan voltak, az ember egy kicsit összezavarodhat. A mi házunkban is sokszor előfordult, mert a fiamat is Chuck-nak hívják. Valaki elkiáltotta magát, hogy „Chuck!”, és gyakran mindketten válaszoltunk. El tudom képzelni, hogy Jézus személyre szabottan és különbözőképpen szólította meg mindegyiküket, hogy már a hanghordozásából rájöjjenek, kivel beszél. Így a magdalai Máriát is egy igen meghatározott módon szólíthatta meg ekkor. Arról a Máriáról van szó, akiből hét ördögöt űzött ki és ez után igen elkötelezett tanítvány vált belőle.

Jézus nevén szólította: „Mária!” Az megfordult, és így szól hozzá héberül: „Rabbuni!” - ami azt jelenti: Mester.

Jézus ezt mondta neki: „Ne érints engem...”

Itt a bibliakritikusok ismét akcióba lendülnek, mert a többi evangéliumok szerint az asszonyok megérintették a lábát és imádták Őt. Ebben a fejezetben később azt mondja Tamásnak, hogy helyezze az ujját a sebére, és nézze meg, hogy valóban Jézus az. Ha viszont a görög szöveget tüzetesebben megvizsgáljuk, akkor rájövünk, hogy Jézus azt mondta Máriának: „Mária, ne borulj rám!”

El tudom képzelni, hogy amikor Jézus megszólította őt, és Mária hirtelen rájött, hogy ki az, ráborult és felkiáltott: „Mesterem!”, és a nyaka köré fonta a karjait olyan szorosan, hogy majdnem megfulladt. Ezzel azt akarta kifejezni, hogy elszabadultál tőlem egyszer, de most már többé nem engedlek el. Erre mondhatta Jézus, hogy „Mária, ne borulj rám, ne kapaszkodj belém.”

„Ne érints engem, mert még nem mentem fel az Atyához, hanem menj az én testvéreimhez, és mondd meg nekik: Felmegyek az én Atyámhoz, és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez, és a ti Istenetekhez.”

Elment a magdalai Mária, és hírül adta a tanítványoknak: „Láttam az Urat!”, és hogy ezeket mondta neki.

Annak ellenére, hogy Mária elmondta a tanítványoknak, hogy látta az Urat és beszélt Vele, lehetségesnek tartom, hogy sokan lerázták magukról, mert hisztériának tartották az egészet. Nemcsak Tamás volt az egyetlen kételkedő, legtöbben még ugyanígy éreztek, két tanítvány pedig Emmaus felé indult. Jézus az úton hozzájuk szegődött, és megkérdezte tőlük, hogy miért olyan szomorúak. Ők pedig így feleltek: *„Te vagy az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudod mi történt ott ezekben a napokban?”* – Jézus ismét kérdezett: *„Mi történt?”* Gondoljátok, hogy Jézusnak fogalma sem volt arról, hogy mi történt Jeruzsálemben? *„Ők így válaszoltak*

neki: „Az, ami a názáreti Jézussal esett, aki próféta volt, szóban és tettben hatalmas Isten és az egész nép előtt; hogyan adták át a főpapok és a főemberek halálos ítéletre, és hogyan feszítették meg. Pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt. De ma már harmadik napja, hogy ezek történtek. Ezenfelül néhány közülünk való asszony is megdöbbenett minket, akik kora hajnalban ott voltak a sírboltnál, de nem találták ott a testét; eljöttek és azt beszélték, hogy angyalok jelenését is látták, akik azt hirdették, hogy ő él.”

Morgolódva mondták mindezt, mint akik nemtetszésüket fejezik ki néhány megbízhatatlan asszony miatt, akik látomásokat látnak mindenfelé. „'El is mentek néhányan a velünk levők közül a sírhoz, és mindent úgy találtak, ahogyan az asszonyok beszélték; őt azonban nem látták.' Akkor ő így szólt hozzájuk: 'Ó, ti balgák! Milyen rest a szívetek arra, hogy mindazt elhiggyétek, amit megmondtak a próféták! Hát nem ezt kellett-e elszenvednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie?'”

Tehát még mindig nem hittek, annak ellenére, hogy az asszonyok látták az angyalokat, Péter és János pedig az üres sírt. Persze, ekkor ők még nem hallották a magdalai Mária történetét, mert azelőtt indultak el.

Igen érdekes, hogy feltámadása után Jézus először egy asszonynak jelent meg, aki nagyon szerette. Jézus azt mondta, hogy „neki sok bűne bocsáttatott meg, hiszen (ezért) nagyon szeretett”. Mária szeretetére és szomorkodására való válaszként neki jelenik meg először; aztán a többi asszonynak, aztán pedig az emmausi úton haladó tanítványoknak.

Aznap, amikor beesteledett, a hét első napján, ott ahol összegyűltek a tanítványok, bár a zsidóktól való félelem miatt az ajtók zárva voltak, eljött Jézus, megállt középen, és így szólt hozzájuk: „Békesség néktek!”

És miután ezt mondta, megmutatta nekik a kezét és az oldalát.

Ekkor még Jézuson voltak a kereszt jegyei. Amikor a mennyországban lesz, akkor is rajta lesznek ezek a jegyek. A Jelenések könyve 5. fejezetében, az angyal jobb kezében lesz a papírtekercs, és kihirdeti, hogy „Ki méltó arra, hogy felnyissa a könyvet, és feltörje pecsétjeit?” Ekkor János sírva fakadt, mert senki nem találtatott méltónak. „Ekkor a vének közül egy így szólt hozzám: 'Ne sírj! Íme, győzött az oroszlán Júda törzséből, a Dávid utóda, és felnyitja a könyvet és hét pecsétjét'”. János ekkor odafordult, és meglátta Őt, mint egy megöletett Bárányt, aki magán hordozta a kereszt jegyeit.

Ézsaiás könyvének 52. fejezetében olvashatjuk, hogy arca a felismerhetetlenségik lesz eltorzítva. Ézsaiás könyvének 53. fejezetében pedig azt írja, hogy „eltakartuk arcunkat előle”, ami ismét azt jelenti, hogy a megjelenése annyira megdöbbenő lesz, hogy nem tudunk majd odanézni. Majd így folytatja: „Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta.”

Amikor majd Jézus visszatér, még mindig rajta lesznek a kereszt jegyei. Meddig lesznek ezek a jelek rajta? Nem tudom, de bizonyára nem az örökkévalóságig, mert János a Jelenések könyvének első fejezetében teljes dicsőségében látja Őt királyságában. Hogy emlékeztessen minket arra, hogy mit kellett szenvednie a bűneink miatt, az első találkozásunk bizonyára nagyon megrázó élmény lesz. Készüljete fel erre.

Gyakran arra gondolunk, hogy „Ó, csak láthatnám már Jézus arcát”, és egy tökéletes arc jelenik meg előttünk, rózsákkal és liliumokkal körülvéve. Az első találkozás mégis igen sokkoló hatású

lesz, hogy emlékeztessen arra, hogy mennyire szeret minket Isten és mit volt képes elviselni azért, hogy üdvözítsen minket.

A tanítványok megörültek, hogy látják az Urat.

Jézus erre ismét ezt mondta nekik: „Békesség néktek! Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket.”

Miért küldte Jézust az Atya? Hogy szolgáljon és az életét adja másokért. Így küld el minket is Jézus, hogy szolgáljunk és az életünket adjuk másokért. Nem tudok egyetérteni azzal a tanítással, mely szerint Isten akarata az, hogy mindnyájan jómódúak és egészségesek legyünk, és ha nem Mercedes-t vezetsz, az a hited hiányát bizonyítja. Azt is tanítják, hogy Isten nem akarja, hogy a gyermekei szenvedjenek. Szerintem ez Jézus Krisztus keresztségének megtagadását jelenti, mert Isten akarata volt, hogy a mi bűneink miatt szenvedjen.

Péter azt írja, hogy *„Akik tehát az Isten akaratából szenvednek, azok is - jót cselekedve - ajánlják lelküket a hű Teremtőnek.”* Lehet tehát Isten akaratából szenvedni, és az a tanítás, amely ennek ellenkezőjét állítja szemébe való értéktelenség.

Ezt mondván, rájuk lehelte, és így folytatta: „Vegyetek Szentlelket!

Nagyon érdekes, hogy a héber „lélek” és „lehelet” szó egy és ugyanaz; a görög „lélek” és „levegő” szó is ugyanaz. Amikor Isten az Ószövetségben megformálta az embert a föld porából, akkor életet *lehelte* az emberbe. A héber Ószövetséget kb. 200 évvel Krisztus előtt 70 ember fordította le görögre. Ebben fordításban ezt a „lehelet” szót használták arra, amikor az Isten a teremtés alkalmával életet lehelte az emberbe.

Az egyetlen ehhez hasonló kifejezés az Újszövetségben itt található, amikor Jézus rájuk lehelte a Szentlelket, ugyanúgy, mint Isten az élettelen, porból formált testbe lehelte az életet, és az ember élő lélekké lett. Ez az élő lélek az első bűn alkalmával meghalt, és az ember elvesztette az Istennel való közösségét. Most viszont Jézus visszaállítja azt, amit annak idején Ádám elvesztett - Isten Lelkét lehelte itt a tanítványokba.

Jézus 4 nappal korábban azt mondta a tanítványainak: *„én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz.”* Amikor Jézus rájuk lehelte, akkor ismét élő lélekké váltak, olyanokká, amilyen annak idején Ádám volt az Éden kertjében. Ez volt az a pont, amikor a Szentlélek az életük része lett. Ez után Jézus azt fogja mondani, hogy néhány napig várjanak Jeruzsálemben, mert ott majd a Szentlélek rájuk fog szállni. A Lélek fogja őket erősíteni minden lépésükben és segítségükre lesz Isten szolgálatában. Amikor Jézus rájuk lehelte, megtörtént a Lélektől való újjászületésük, és az ember ismét közösségbe került Istennel.

Akiknek megbocsátjátok a bűneit, azok bocsánatot nyernek, akikéit pedig megtartjátok, azoknak a bűnei megmaradnak.”

Vajon ez azt jelenti, hogy Jézus a bűnök megbocsátására hatalmazta fel a tanítványokat?

Amikor Jézushoz egy betegségétől ágyhoz kötött embert – a háztetőt megbontva és az ágyat leeresztve - hozták, Jézus azt mondta neki: *„Fiam, megbocsáttattak a bűneid”.* A farizeusok azonnal istenkáromlásként fogadták a dolgot, mert *„ki bocsáthat meg bűnöket az egy Istennel”*

kívül?”. Ez utóbbi dologban igazuk volt, mert csak Isten bocsáthatja meg a bűnöket. Jézus itt csak azt bizonyította, hogy Ő maga Isten, de ők ezt nem ismerték fel.

Dávid az 51. zsoltárban miután Nátán, a próféta, szembesítette a Betsabéval elkövetett bűnével, ezt írja: *„Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal! Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkeimtől tisztíts meg engem! Mert tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkem mindig előttem van. Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz.”*

A bűnt mindig Isten ellen követjük el, és ezért Ő az egyetlen, aki megbocsáthatja azt. Akkor mit akart Jézus ezzel mondani? *„Akiknek megbocsátjátok a bűneit, azok bocsánatot nyernek, akikéit pedig megtartjátok, azoknak a bűnei megmaradnak.”* Úgy gondolom, hogy Isten gyermekeinek egyik legörömtelibb tapasztalata, ha egy embert a bűnösök imáján keresztül Jézushoz vezethet. Számomra mindig nagy öröm, ha valaki odajön hozzám, hogy Jézust befogadja, és azt mondhatom neki, hogy kövessen engem az ima elmondásában. Imádkozunk Istenhez, hogy bocsássa meg bűneinket, hogy jöjjön a Szentlélek, és legyen az életünk része, hogy Istennel egy új kapcsolatunk kezdődjön Jézus nevében. Amikor ők is rámondják az áment, akkor teljes az örömöm, mert belenézek a szemükbe és azt mondom nekik: „Isten már semmivel sem vádol téged. Minden egyes bűnödöt megbocsátotta, amit elkövettél!”

Milyen alapon mondom ezt neki? Azért, mert megvan a hatalmam arra, hogy azt mondjam: „Semmi baj, minden bűnt felfüggesztettünk.” Egyáltalán nem! Azért mondhatom ezt, mert ők hitből vallották meg a bűneiket Jézus Krisztusnak, és hívták be az életükbe. Annak alapján tehetek ilyen kijelentést amit ők vallottak meg a saját szájukkal. Tudva azt, hogy bármit kérünk az Atyától Jézus nevében, azt megkaphatjuk, - és ők az Atya akaratával megegyező dolgot kértek Jézus nevében – ezért mondhatom Isten Igéje alapján, hogy „megbocsátattak a bűneid”.

Ha valaki viszont azt állítja, hogy neki nem tetszik Jézus, nincs rá szüksége, akkor nem mondhatom nekik azt, hogy „Nem baj, a bűneid ennek ellenére megbocsátattak,” mert ez nem igaz! Azt kell neki mondanom, hogy „Barátom, ha nem fogadod el Jézus Krisztust megváltódnak, akkor egy napon majd Isten előtt kell felelned a bűneidért, és a bűneid el fognak ítélni téged.” Még ha azt is mondja magáról egy ember, hogy néhány rossz dolog mellett nagyon sok jót tett, és a jók biztosan eltörölhetik a rosszakat – nos, nekik a válaszom ez: „A jó, amit tettél nem tudja a bűntudatodat feloldani a rosszak miatt, ezért Isten előtt továbbra is bűnös vagy. Hiába beszélsz Istennel, elméled az Írások értelmén, mégis bűnös vagy Isten előtt. Egészen addig maradsz bűnös, amíg el nem fogadod Jézus Krisztust Uradnak és Megváltódnak.” Tehát a bűnöket megbocsátani csak annak alapján lehet, hogy mit vallanak az emberek Jézusról.

Gyakran olyanok, akik már korábban elmondták a bűnösök imáját, nem fogadják el a Szentírást, mert azt mondják, hogy „Én olyan szörnyű ember vagyok, hogy nem tudom elhinni, hogy Isten ilyen könnyen megbocsáthat nekem. Biztos nekem is kell valamit tennem.” Oly dicsőséges azt mondani nekik, hogy „Nem, semmit sem tudsz ezért tenni azon kívül, amit már megtettél: hiszel Jézus Krisztusban és elfogadod az életed Urának.”

Egyik este egy hölgy jött oda hozzám azzal, hogy el szeretné fogadni Jézust, és az ima után megkérdeztem tőle, hogy miként érzi magát. Elkezdett sírni, és azt mondta, hogy „még mindig szörnyen érzem magam. Még mindig érzem a bűneim súlyát!” Megkérdeztem tőle: „Megkérte-e Jézust, hogy jöjjön és lakjon a szívében?” – „Ó, igen.” „Megkérte-e Őt, hogy bocsássa a bűneit?” – „Ó, igen.” „Akkor a bűnei meg vannak bocsátva! Isten semmit sem ró fel önnek! Ha

hirtelen adnék önnek egy csodálatos, gyönyörű ajándékot, mit válaszolna erre?” – „Hát, megköszönném.” „Rendben. Isten éppen most adott egy csodálatos ajándékot önnek. Nem kellene esetleg megköszönni ezt Neki?” Amint elkezdte az Úrnak megköszönni ajándékát, a régi énje teljesen eltűnt, az Úr öröme és a Lélek ereje hatalmas és dicsőséges módon szállta meg.

Isten Igéje és az ember hitének megvallása alapján tudom azt mondani neki, hogy a bűnei megbocsátattak.

Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, akit Ikernek hívtak, éppen nem volt velük, amikor megjelent Jézus.

Tamás igen gyakorlatias ember volt. Soha nem próbálta elhitetni másokkal, hogy valami olyanban hisz, amit valójában nem is hitt. Például, amikor Jézus az utolsó alkalommal beszélt a tanítványokkal, azt mondta nekik: „*És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is. Ahova pedig én megyek, oda tudjátok az utat.*” Tamás erre így szólt hozzá: *’Uram, nem tudjuk, hova mégy: honnan tudnánk akkor az utat?’* – nem tett úgy, mintha tudná, hogy miről van szó.

Amikor Jézus a Jordán mellett volt a tanítványokkal és Lázár betegségéről tudósították, végül Jézus ezt mondta: *’Lázár, a mi barátunk elaludt, de elmegyek, hogy felébresszem.’* A tanítványok ezt felelték rá: *’Uram, ha elaludt, meggyógyul.’* Pedig Jézus a haláláról beszélt, de ők azt gondolták, hogy álomba merülésről szól. Akkor azután Jézus nyíltan megmondta nekik: *’Lázár meghalt, és örülök, hogy nem voltam ott: tiértetek, hogy higgyetek. De menjünk el hozzá!’* Tamás, akit Ikernek neveztek, azt mondta tanítványtársainak: *’Menjünk el mi is, hogy meghaljunk vele.’*

Itt, Jézus feltámadása után is

A többi tanítvány így szólt hozzá: „Láttuk az Urat.” Ő azonban ezt mondta nekik: „Ha nem látom a kezén a szegek helyét, és nem érintem meg ujjammal a szegek helyét, és nem teszem a kezemet az oldalára, nem hiszem.”

Az ember azt gondolná, hogy megbízik a többi tanítványban, mert már egy jó ideje együtt volt velük, de Tamás az a fajta ember volt, akinek mindent meg kellett mutatni.

Nyolc nap múlva ismét benn voltak a tanítványai, és Tamás is velük.

Itt utalást láthatunk arra, hogy a hetente egyszeri Istent dicsőítő gyülekezés szokása a tanítványok részvételével már közvetlenül a feltámadás után elkezdődött. Már akkor kialakult az a szokás, hogy a gyülekezés a feltámadás napjára, vagyis vasárnapra esett, és azóta a gyülekezések vasárnap találkoznak és nem szombaton, ahogy azelőtt volt szokás a zsidóknál.

Bár az ajtók zárva voltak, bement Jézus, megállt középen, és ezt mondta: „Békesség néktek!” Azután így szólt Tamáshoz: „Nyújtsd ide az ujjadat, és nézd meg a kezeimet, nyújtsd ide a kezedet, és tedd az oldalamba, és ne légy hitetlen, hanem hívő.”

Ez a kijelentés arra utal, hogy amikor Tamás előzőleg kételkedett, akkor Jézus köztük volt, és hallotta amit mondott. Jézus itt azt szerette volna megtanítani a tanítványoknak, hogy akkor is ott volt velük, amikor nem látták Őt, és rá akarja ébreszteni őket arra, hogy állandóan tudatában legyenek jelenlétének az életünkben.

Tamás pedig így felelt: „Én Uram, és én Istenem!”

Tamás Istenének vallotta meg Jézust, ugyanúgy, mint János az evangéliuma kezdetén: *„Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige.”* Pál is Istenként fogadta el Őt: *„mivel várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését.”* Isten maga is Istennek mondta Krisztust a Zsidókhoz írt levélben: *„de a Fiúról így szól: 'A te trónusod örökké megáll, ó Isten, és királyi pálcád az igazság pálcája.'”*

A Jehova Tanúi nem akarják Jézust Istenként elfogadni. Ha azonban Tamás azt mondta, hogy *„Én Uram, és én Istenem”*, és ha János, valamint Pál apostol is Istenként beszélnek Róla, ha maga Isten is Istennek nevezi Őt, akkor ki vagyok én, hogy a Jehova Tanúinak higgyek? Inkább hiszek Istennek.

Jézus így szólt hozzá: „Mivel látsz engem, hiszel: boldogok, akik nem látnak és hisznek.”
Sok más jelt is tett Jézus a tanítványai szeme láttára, amelyek nincsenek megírva ebben a könyvben.
Ezek pedig azért írtattak meg, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hitben életetek legyen az ő nevében.

János az evangéliumát egy világos céllal írta meg: hogy az emberek higgyenek általa. Azért írta le János mindezt, *„hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hitben életetek legyen az ő nevében.”* Ezért János evangéliuma a legmegfelelőbb arra, hogy egy bűnös ember kezébe adjuk elolvasásra. Biztassátok őket, hogy olvassák el János evangéliumát.

Ezután ismét megjelent Jézus a tanítványoknak a Tibériás-tengernél. Így jelent meg: együtt voltak Simon Péter és Tamás, akit Ikernek hívtak, és Nátánaél, a galileai Kánából és Zebedeus fiai; a tanítványok közül pedig még kettő.
Simon Péter így szólt hozzájuk: „Elmegyek halászni.” Ők erre ezt mondták: „Mi is elmegyünk veled.”

Itt egy klasszikus példa arra, hogy ki vezette őket: Péter. Bizonyos értelemben visszatért a régi életéhez, mert már a Jézussal való találkozása előtt is halász volt, ez volt a megélhetési forrása, és szerette a halász életet. Akkor is halászott, amikor Jézus elhívta, hogy kövesse Őt és hagyja ott a halászhálóit: *„Emberhalászokká teszlek benneteket.”* – mondta nekik.

Jézus az asszonyokkal üzent a tanítványoknak, hogy menjenek a Galileai-tenger partjára, mert ott szeretne velük találkozni. A tanítványok meg is érkeztek, de Jézust még nem találták ott. Péter, aki igen nyughatatlan természetű volt, látva, hogy az Úr nem jött még el, azt mondta, hogy elmegy halászni. *„Bizonyára mindennek vége”,* gondolta. *„Szép volt, jó volt eddig, izgalmas volt ez az élet, de nem élhetünk az emlékeinkből, hanem meg kell élnünk valamiből. Visszamegyek halászni!”* - gondolta.

Elindultak, és beszálltak a hajóba, de azon az éjszakán semmit sem fogtak.
Amikor már reggel lett, megállt Jézus a parton, a tanítványok azonban nem tudták, hogy Jézus az.
Jézus ekkor megkérdezte tőlük: „Fiaim, nincs valami ennivalótok?” Így válaszoltak neki: „Nincs.”
Ő pedig ezt mondta nekik: „Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalán, és találtok!” Kivetették tehát, de kivonni már nem tudták a rengeteg hal miatt.

Ekkor odaszólt Péterhez az a tanítvány, akit Jézus szeretett: „Az Úr az!” Amikor Simon Péter meghallotta, hogy az Úr az, magára vette felső ruháját, mert mezítelen volt, és belevetette magát a tengerbe.

A többi tanítvány pedig a hajón jött ki, mert nem voltak messze a parttól, csak mintegy kétszáz könyöknyire, és kivonták a hálót a halakkal.

Amint kiszálltak a partra, parazsat láttak ott, rajta halat és kenyeret.

Jézus így szólt hozzájuk: „Hozzatok a most fogott halakból!”

Simon Péter beszállt, és kivonta a partra a hálót, amely tele volt nagy halakkal, szám szerint százötvenhárommal; és bár ilyen sok volt, nem szakadt el a háló.

Amikor előzőleg Jézus azt mondta nekik, hogy vessék ki a hálójukat a hajó másik oldalára, akkor olyan sok halat fogtak, hogy a hálók szakadozni kezdtek. Most viszont annak ellenére sem szakadt el a háló, hogy ennyi hal volt benne. Miért pont 153? Nagyon érdekes, hogy a misztikusok minden számmal kapcsolatban rejtett dolgokat keresnek. Szent Ágoston még egy képletet is kidolgozott a 153-al kapcsolatban. Kitalálta, hogy valaminek a száma 10, és valami másnak a száma 7, és a kettőt összeadva 17. Majd minden számot összeadva 1-től 17-ig pontosan 153-at kapunk. A számokkal sokféleképpen lehet játszani, de nem hinném, hogy a valódi titkok a számokban rejlenek. Túlságosan gyakorlatias vagyok, mert csak az merül fel bennem, hogy egyáltalán miért számolták meg a halakat?

Egyesek azt mondják, hogy a 153 az egyház szimbolikus száma. Tudjuk, hogy vannak ilyen átvitt értelemben használt számok a Bibliában: például a 7 – a teljesség száma; a hét 7 napja; a 8 az új kezdetek száma, mert ha 7 a befejezettség száma, akkor a következő a 8, és ezzel egy új hét is kezdődik. Mivel Jézus az emberek számára az új kezdetet jelenti, Jézus nevében a betűk a görög abc betűinek számsorrendje alapján mind oszthatók 8-al. Tudjuk, hogy a 13-as szám a Sátán szimbolikus száma; 40 az ítélet száma; 12 az emberi vezetés száma: 12 apostol, 12 törzs; a 6 az ember száma. A 153-ra mondják, hogy az egyház száma, és én is érdekesnek találom, hogy a háló tele volt, de nem szakadt el. Jézus azt mondta, hogy „... *nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből. Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből.*”

Az előző halászat esetében, amikor a háló elszakadt, lehet hogy az evangelizációt szimbolizálta Jézus, amikor mindenféle ember kerül a hálóba. De amikor végre mind bent vannak, akkor senki sem veheti ki őket. Az is érdekes, hogy azelőtt a hálót nem tudták kihúzni együttes erővel sem, most pedig Péter egyedül meg tudta ezt csinálni, mert Jézus mondta nekik, hogy húzzák ki. Jézus parancsolatainak erejét láthatjuk itt. Ha saját erőnkől küszködünk, akkor nem tudjuk megtenni a dolgokat, mert Ő adja a képességet arra, hogy teljesíthessük a parancsolatait.

Az Úrnak felajánlott szolgálataink gyakran végződnek teljes kudarccal. Ez esetben is, Péter saját elhatározásából ment el halászni. Annak ellenére, hogy képzett halászok voltak, mégsem fogtak semmit, mert Jézus nélkül indultak el. Jézus utasítása alapján viszont a különbség hatalmas: az eredmény annyira nagy sikert hoz, hogy a hálót is alig tudják megmozdítani.

Gyakran kérdezik az emberek, hogy minek köszönhetjük a Calvary Chapel (Golgota Kerestény Gyülekezet) sikereit. Azt válaszolom, hogy amikor a háló olyan tele van, hogy nem tudjuk kihúzni, akkor tudjuk, hogy csak egyetlen oka lehet, ahogy János is mondta: „Az Úr az!” Ezt a szolgálatot Isten irányítja, és ezért mindig gyümölcsöt hoz, mindig hatékony, mert nem az ember zseniális kitalációja, nem fejlesztettünk ki különleges programot. Ezt az emberek nehezen akarják megérteni, de ennyi az egész: ez egy Isten által irányított szolgálat. A

gyülekezetünk feje Jézus, és Ő irányítja a gyülekezet tevékenységeit, ezáltal pedig gyümölcsöt hoznak.

Jézus erre ezt mondta nekik: „Jöjjetek, egyetek!” A tanítványok közül azonban senki sem merte őt megkérdezni: ki vagy te? Tudták ugyanis, hogy az Úr ő.

Jézus tehát odament, vette a kenyeret, és odaadta nekik; ugyanúgy a halat is.

Ez már a harmadik alkalom volt, hogy Jézus megjelent a tanítványoknak, miután feltámadt a halottak közül.

Jézus ezek után még többször megjelent nekik, de János csak az első három alkalmat írja le.

Miután ettek, így szólt Jézus Simon Péterhez: „Simon, Jóna fia, jobban szeretsz-e engem, mint ezek?”

A szeretet szóra a görög „agapos”-t használja itt Jézus, amelyet Isten mélységes szeretének kifejezésére használnak a Bibliában. Ez egy mindenek fölötti, odaadó szeretet.

Kire vagy mire vonatkozik az „ezek” szó? Lehet, hogy a 153 halra, amelyek még mindig ott ficáncoltak a hálóban. „Jobban szeretsz-e, mint a környezeted, jobban szeretsz-e mint a legnagyobb sikeredet? Mennyire szeretsz Péter?”

Lehet, hogy az „ezek” a többi tanítványra utalt, akik jelenlétében Péter megfogadta, hogy jobban szereti az Urat mindenkinél. Jézus ugyanis azt mondta nekik: *„Ezeket azért mondom nektek, hogy meg ne botránkozzatok.”* Erre Péter azt válaszolta, hogy lehet, hogy mindenki meg fog botránkozni, de ő soha. Ezáltal tulajdonképpen azt is mondta, hogy különb mindannyiuknál. Mire Jézus azt válaszolta, hogy mielőtt a kakas megszólal háromszor fogja Őt elárulni. Péter válasza: *„Ha meg is kell halnom veled, akkor sem tagadlak meg.”* De megtette. Valószínű, hogy Jézus erre utal, amikor azt kérdezi tőle, hogy *„Jobban szeretsz-e, mint ezek?”*

Ő pedig így felelt: „Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged!”

Itt Péter nem a Jézus által használt „agapé” szóval válaszolt, hanem a „fileo”-val, amit arra használtak, hogy valamihez való ragaszkodásukat fejezzék ki. „Uram, tudod, hogy ragaszkodom hozzád.” De Jézus nem azt kérdezte, hogy „Péter, ragaszkodsz-e hozzám?” Hanem azt, hogy szereti-e Őt az Isten szeretetével.

Jézus ezt mondta neki: „Legeltesd az én bárányaimat!”

„Nem kellene itt halásznod, Péter. Megmondtam, hogy hagyd a hálódát és kövess engem. Legeltesd az én bárányaimat.” Az Úr gondoskodik az Ő bárányairól. Jeremiás azt írta *„Adok majd nektek szívem szerint való pásztorokat, akik hozzáértéssel és okosan legeltetnek benneteket.”* Ez Isten hozzáértését és tudását jelenti.

Amikor ezt a verset olvastam, rájöttem, hogy lelkipásztorként hibáztam, és bűnvallást tettem Isten előtt. Megfogadtam, hogy attól a naptól kezdve olyan lelkipásztor akarok lenni, aki Isten szíve szerint legelteti a nyáját az Ő tudása és hozzáértése alapján.

Másodszor is megszólította: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” Ő ismét így válaszolt: „Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged.”

Most is ugyanaz a párbeszéd tartalma: Jézus Isten mélységes szeretére utaló „agapos” szót használja a szeretet kifejezésére, Péter pedig ismét a „fileo”-val válaszol Neki.

Jézus erre ezt mondta neki: „Őrizd az én juhaimat!”

Ezúttal Jézus azt kéri Pétertől, hogy vigyázzon a juhaira, hogy legyen azok pásztora.

Harmadszor is szólt hozzá: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?”

Ezúttal Jézus a „fileo”-t használja: „Ragaszkodsz-e hozzám, Péter?”

Péter elszomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte tőle: szeretsz-e engem?

Péter azért szomorodott el valójában, mert Jézus a szeretet szót egy fokkal lejjebb, ezúttal Péter szintjén említette. Isten mindig azon a szinten találkozik velünk, amelyen mi akarunk Vele találkozni. Tragikus dolog, ha Istent lehúzzuk a mi szintünkre, ahelyett, hogy mi emelkednénk az Ő szintjére. Mégis Isten ott találkozik velünk, ahol mi vagyunk, és azon a szinten fogja a legjobbat adni számunkra.

Meg vagyok győződve arról, hogy gyakran korlátozzuk Isten munkáját az életünkben, mert nem emelkedünk fel arra a szintre, amelyet Isten számunkra kijelölt. Isten az izráeliták királya akart lenni, szerette volna, ha ők abban különböznek a körülöttük levő népektől, hogy nincs világi királyuk, hogy mindenki számára nyilvánvaló legyen, hogy Isten irányítja őket. Ők azonban nem akarták ezt, hanem azt kérték Sámuelettől, hogy adjon nekik egy királyt, mint amilyen a többi nép rendelkezik. Sámuel nagyon elszomorodott, de az Úr azt mondta neki, hogy ne szomorkodjon, mert nem őt utasították el, hanem Istent. „Kendd hát fel azt, akit én fogok megmutatni neked.” Itt Istennek le kellett jönnie az ő szintjükhöz. Igen szomorú dolog, hogy Istent hozzuk le a mi szintünkre, ahelyett, hogy a legmagasabb szintig emelkednénk Hozzá, mert ez az Ő akarata a mi életünkre.

Jézus lejött hát Péter szintjére és Péter nagyon elszomorodott.

„Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy szeretlek téged.”

Péter ismét a „fileo”-val válaszolt, nem lépett fel az Úrhoz, mert nem tudta ezt megtenni. Biztosan meg szeretne volna tenni, de nem tudta. Mindig is a hirtelen kijelentések hibájába esett, amiért már gyakran megfeddték. Amikor Jézus azt kérdezte „*Hát ti kinek mondotok engem?*” Simon Péter megszólalt, és így felelt: *’Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.’*

Jézus így válaszolt neki: ’Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám.’” Biztos vagyok benne, hogy Péter ekkor jelentőségteljes pillantást vetett a többiekre: Ide süssetek, én aztán tudom a dolgokat. „Ettől fogva kezdte el Jézus Krisztus mondani tanítványainak, hogy Jeruzsálemben kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia. Péter ekkor magához vonta őt, és feddeni kezdte: ’Isten mentsen, Uram, ez nem történhet meg veled!’ Ő pedig megfordult, és így szólt Péterhez: ’Távozz tőlem, Sátán, botránkoztatasz engem, mert nem az Isten szerint gondolkodol, hanem az emberek szerint.’” Péter összehúzta magát, és remélte, hogy a többiek ezt nem hallották.

Jézus azt mondta, hogy *„Aki befogadja parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem.”* Az agapé szóval fejezte ki itt a szeretetet. Hogyan lehet kimutatni a szeretetet? Úgy,

hogy megtartjuk a parancsolatait. De Péter nem tartotta meg a parancsolatait, mert elment halászni. Jézus nem azt mondta, hogy „Péter, menj halászni!”. Azt mondta, hogy „várj Galileában, mert ott találkozom veletek – hagyjátok ott a hálókát és kövessetek engem”. Péter itt teljes engedetlenségben visszament a halászhálókhoz és amikor Jézus azt kérdezte, hogy szereti-e Őt agapé szeretettel, akkor nem válaszolhatta azt, hogy igen, mert nem volt engedelmes. Ezért mondta Jézusnak, hogy ragaszkodom hozzád, és ezáltal le kellett húznia Jézust a saját szintjére.

Jézus ezt mondta neki: „Legeltesd az én juhaimat!

Kétszer használta Jézus a „legeltesd, etesd” kifejezést és egyszer az „őrizd a nyájamat”. Ha szereted az Urat, akkor ez az Ő parancsolata – legeltesd a juhait.

Bizony, bizony, mondom néked: amikor fiatalabb voltál, felövezted magadat, és oda mentél, ahova akartál; de amikor megöregszel, kinyújtod a kezedet, más övez fel téged, és oda visz, ahova nem akarod.”

Ezt azért mondta, hogy jelezze: milyen halállal dicsőíti meg majd Istent.

Jézus itt elmondja Péternek, hogy Pétert keresztre fogják feszíteni. Évekkel később Rómában Pétert kereszthalálra ítélték. Saját kívánságára fejjel lefelé feszítették meg, mert nem tartotta magát méltónak arra, hogy úgy haljon meg, mint az Ura.

Miután ezt mondta, így szólt hozzá: „Kövess engem!”

„Kemény élet lesz Péter, de nem mehetsz vissza halászni, keresztre fognak feszíteni. Nem fogsz Rolls Royce-t vezetni és palotában lakni, nem lesz könnyű, de kövess engem.”

Péter ekkor megfordult, és látta, hogy követi az a tanítvány, akit Jézus szeretett, aki a vacsorán ráhajolt a keblére, és megkérdezte: „Uram, ki az, aki elárul téged?”

Őt látta tehát Péter, és megkérdezte Jézustól: „Uram, hát vele mi lesz?”

Jézus pedig így szólt hozzá: „Ha akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mit tartozik rád? Te kövess engem!”

Jézus gyakorlatilag a következőket mondja Péternek: „Ez nem a te dolgod, Péter. Te csak törődj a magad dolgával, a többi nem rád tartozik. Éppen most mondtam meg neked, hogy téged meg fognak feszíteni. Miért foglalkozol azzal, hogy mi lesz a másikkal? Te azzal foglalkozz, hogy milyen a kapcsolatod Velem!”

Az Úr mindnyájunkkal egyenként és személyesen akar foglalkozni. Az Úr nekem rólam fog beszélni, neked pedig rólad fog szólni. Igen kevésbé érdekel az, amikor az emberek úgy kezdik a mondanivalójukat, hogy „Az Úr azt mondta, hogy mondjam meg neked...” Vajon az Úr elvesztette a telefonszámomat? Itt Péterhez szólt az Úr, és nem kell azzal foglalkoznia, hogy mik Jézus tervei Jánossal.

Mivel Jézus azt mondta, hogy „Ha akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mit tartozik rád?”, sokan ezt félreértették, és azt mondták, hogy Jézus még János halála előtt vissza fog jönni. János viszont kijavítja ezt a téves elképzelést.

Elterjedt tehát az atyafiak között az a mondás, hogy ez a tanítvány nem hal meg. Pedig Jézus nem azt mondta neki, hogy nem hal meg, hanem ezt: „Ha akarom, hogy megmaradjon, amíg eljövök, mit tartozik rád?”

János végül azt mondja magáról, hogy

Ez az a tanítvány, aki bizonyosságot tesz ezekről, és megírta ezeket, és tudjuk, hogy igaz az ő bizonyágtétele.

De van sok egyéb is, amit Jézus tett, és ha azt mind megírnák egytől egyig, úgy vélem: maga a világ sem tudná befogadni a megírt könyveket.

Jézus egy olyan nagy téma, hogy soha sem tudjuk felfogni Őt teljességében az örökkévalóságnak ezen az oldalán. A teljes örökkévalóságra szükségünk lesz, hogy felfogjuk az Ő teljességét. Nagyon vágyom már az örökkévalóságra, hogy tovább növekedhessek, tanulhassak. Pál mindezt így fejezi ki az Efézusi levelében, hogy Isten megmutatja „*az eljövendő korszakokban kegyelmének mérhetetlen gazdagságát irántunk való jóságából Krisztus Jézusban*”.

Isten kegyelmének gazdagsága olyan hatalmas, hogy a teljes örökkévalóságra szükség lesz, hogy mindezt megismertesse velünk a maga teljességében. Nem lehet leírni a világ összes könyvében sem, mert ez egy állandóan növekvő kinyilatkoztatás a szívünk számára Isten Lelkén keresztül.

Istenünk, köszönjük azt, Aki vagy és amit tettél. Köszönjük a Fiadat, Akit elküldtél, hogy meghaljon értünk és feltámadjon, Aki él itt és most, és közbenjár értünk Nálad. Áldásodat kérjük Uram, hogy tovább tanuljunk és növekedjünk a Te szereteted által, a mi Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus bölcsességében. Ámen.